

Svaret fra dem, der i denne Retning kan tale af Erfaring, kan i sammentrængt Form omsættes i følgende Ord: Arbejdet fra Grossererne er det tungeste Arbejde, vi har. De piner Lønnen ned for at kunne underbyde hinanden i deres indbyrdes Konkurrence — og selv endda beholde den store Fortjeneste. Dertil kommer, at de saakaldte „bedre“ Klassers Damer udfører alle de „pæne“ Haandarbejder dels for Tidsfordriv og dels for at skaffe sig en Theaterbillet. Arbejdet bliver derfor udført for en Betaling, der ikke alene staar i skrigende Modsætning til det Arbejde, der er nedlagt deri, men som tillige trykker Lønnen ned over hele Linien. Aa, hvorfor kan disse Kvinder ikke forstaa, hvilken uhyre Rækkevidde deres saakaldte „Arbejde“ har? Hvorfor bliver der ikke prædikeret for disse „bedre“ Kvinder, der ikke tager i Betænkning for en Nydelses Skyld at nedsætte det kvindelige Arbejde til et Minimum af dets virkelige Værdi? Hvorfor bliver det aldrig sagt disse Kvinder, der ikke en Gang siger Tak, fordi de ikke selv skal tjene deres Brød, at der i vor Tid ligger en anden Opgave for den Kvinde, der er saa lykkelig at være fri for økonomiske Sorger, end at gøre Livet tungt og fattigt for os andre, der *skal* leve af vort Arbejde, enten vi kan det eller ej, — en Opgave i Retning af at række deres arbejdende Søstre en hjælpende Haand for at rejse dem til et menneskeværdigt Liv.

Aa, vi Kvinder, vi Kvinder! Hvor var dog Livet anderledes, om vi hjalp hinanden i Steden for at gøre ondt mod hinanden. Vi bliver udbyttet, og vort Arbejde bliver udbyttet efter et Udbytningsprincip saa oprørende; saa dersom vi kunde tænke, dersom vi kunde handle, dersom vi kunde blive enige — samle os om vore fælles Interesser, organisere den kvindelige Arbejdskraft, opstille vor egen Priskurant! Enighed og Sammenhold, ubrødeligt Sammenhold blandt os alle, oppe fra og ned og nede fra og op, da vilde det blive anderledes, men heller ikke før.

Da vilde man ovenfra give en Indsats af Klogskab, Besindighed og Intelligens, nede fra en Indsats af Ærlighed, Alvor og Arbejde med Evne og Udholdenhed til at virkeliggøre vore Fremtidsidealer, og da vilde Kvindebevægelsen blive ført ind i en rolig, bred Strømning, der selv var i Stand til at bane sig sit Løb, men som heller ikke lod sig standse, om saa hele Nationens øvrige Halvdel marcherede op med et truende „Holdt! hertil og ikke længere“. Da ville vi søge praktiske Opgaver og — løse dem. Da gaar vi ikke til Mændene med „Bønner“ og „Anmodninger“. Da begynder vi dér, hvor ingen Moders Sjæl, hvor intet Menneske under